

La doble xarxa

Àngels Cardona,
secretària de la Dona de l'STEI-i

Actualment, el món tendeix cap a una bipolarització del seu sistema de funcionament: o del primer món o del tercer, blanc o negre, conservador o progressista, oriental o occidental, ric o pobre.

Aquesta manera de funcionar suposa **una simplificació en els esquemes mentals**, perquè divideix l'esser humà en **dues opcions quasi sempre enfrontades**. Ens podem demanar per què succeeix aquest fet.

La creació d'un enemic extern comú per a aconseguir la unitat de la "tribu" és un recurs molt antic. Si existeixen problemes interns en una societat o en un grup humà, si es comencen a sentir veus dissidents o que demanen canvis, una manera eficaç d'evitar la discussió interna és la creació de l'enemic exterior comú. I si no existeix, es crea mitjançant la por i d'això en tenim un magnífic exemple amb el cas de la grip A. En el món educatiu ocorre el mateix.

Des de l'any 1985 amb la publicació de la LODE, reafirmat per la LOE l'any 2006, es materialitza **l'acceptació de les dues xarxes**, la pública i la concertada pagada amb doblers públics, aquestes dues xarxes han conviscut conformant el paisatge educatiu del nostre país. En aquell moment, el Govern necessitava les infraestructures dels centres concertats per a atendre l'escolarització, uns centres amb bon funcionament des d'anys enrere i tampoc no podia pressupostàriament atendre l'alternativa de substituir-los. Des d'aleshores,

feina, els mateixos objectius i les mateixes exigències.

El que es va quedar palès va ser l'enorme diferència entre les condicions retributives i laborals del professorat entre ambdós sistemes, tot i que l'article 117.4 de la mateixa LOE, recollint el que deia l'article 49.4 de la LODE diu que s'anirà cap a una equiparació retributiva entre les dues xarxes.

Tenint en compte els esforços del professorat de l'ensenyament públic a l'hora de passar unes oposicions o d'haver-se de traslladar de centre, en posteriors acords autonòmics, es va arribar l'any 2001 a signar el primer Acord Autonòmic de l'Ensenyament Privat i Concertat, que marcava l'inici del camí cap a l'analogia salarial per a arribar a cobrar el 99,4% del que cobra una persona docent que treballa a la xarxa pública.

Actualment, una persona que comença a fer feina com a mestra a l'ensenyament públic a primària com a interina, sense passar cap prova selectiva d'examen cobra un salari brut de 2.206,76 euros, mentre que una persona que fa feina com a mestre a l'ensenyament privat i concertat en la mateixa situació cobra 2058,82 euros mensuals bruts, és a dir, el professorat de l'ensenyament privat i concertat es troba al dia d'avui, després d'haver passat nou anys en què s'havia compromès l'equiparació, cobrant el 93,29% respecte del professorat interí.

l'educació camina de la mà dels dos sistemes. Per al professorat la proposta havia d'esser la mateixa

Val a dir que, amb la crisi actual, el sou del professorat de l'ensenyament concertat, sí que s'ha retallat en el mateix percentatge que el de les persones funcionàries, un 5% mensual. També s'ha congelat l'Acord de millora signat el 2008, que hagués suposat un augment de sou avançant cap a l'analogia retributiva i l'aplicació d'un terç del que suposa la quantia d'un sexenni per a l'any 2011. No podem oblidar tampoc que el sou de les professores i professors de l'ensenyament privat i concertat ve donat per conveni col·lectiu que es negocia a Madrid; d'aquesta manera, i com que el conveni s'està negociant des de fa tres anys sense cap resultat visible, l'augment de sou des de 2009 encara no s'ha fet viable, així, el professorat de l'ensenyament concertat cobra el seu salari segons taules salarials de 2009. En total, podríem dir que el professorat de l'ensenyament concertat ha patit durant el 2010 quatre retallades de sou.

Al marge de les diferències salarials, la importància de l'educació va més enfora que tot això, és el que es té entre mans: la formació de les noves generacions perquè siguin persones compromeses, felices i justes.

L'STEI-i sempre ha evitat l'enfrontament erroni i estèril entre el professorat, ja que la nostra tasca és **la defensa de les condicions laborals i retributives de TOTS els treballadors i treballadores**, siguin del sector que siguin, docents o no docents, de règim privat o públic

De fet, malgrat el difícil moment actual, la nostra comunitat autònoma, amb majoria sindical de l'STEI-i en l'ensenyament concertat, és l'autonomia que gaudeix de millors retribucions (CRIB més alt), millors condicions laborals (24 hores lectives a primària, per ex.), millors plantilles, etc. Tot això, seguint la pauta de l'analogia recollida a la LOE i la LOE, fet que no sempre s'aconsegueix a la majoria de comunitats autònomes, amb majoria d'altres sindicats. A més, i segons l'article de la LOE abans esmentat, en la mesura que millorin les condicions de les companyes i companys de l'ense-

nyament públic, també milloraran les de l'ensenyament concertat.

La demagògia és fàcil; la utilització de la por, la crispació i la mentida també. La utilització política de les situacions no condueix a res bo ni tampoc el desprestigi del lloc on s'han de tenir les negociacions com són les meses de concertada.

Reflexionem fredament sobre les situacions i intentem unir esforços per passar de la doble xarxa a crear dobles i triples baules que ens poden donar millors resultats a tothom i també a l'educació. □